

متن پرسش

با سلام و تشکر. یکی از موضوعاتی که شما در زمینه مسایل زندگی زوجین بسیار بر آن تأکید می‌نمایید، تأکید بر ساده زیستی و پرهیز از تجمل است. برداشت اینجانب با توجه به ارتباطاتی که با سایر دوستان دارم آن است که این مسأله به یکی از مهمترین عوامل ایجاد کننده اختلاف در زندگی دوستانی تبدیل شده است که مباحث شما را پیگیری می‌نمایند. به نظر اینجانب توصیه کلی به ساده زیستی مشکلی را حل نمی‌کند زیرا اسراف کارترین افراد هم با بهانه های مختلف نظیر حفظ "شأنیت" و آبرو" اسراف خود را توجیه می‌نمایند. لذا در این زمینه سوالاتی را مطرح می‌نمایم: ۱- چرا یکی از مهمترین توصیه های شما به زوجین تاکید بر ساده زیستی است؟ ۲- معیار تشخیص تجمل چیست؟ ۳- در برخی از موارد میان مرد و زن در تشخیص مصداق تجمل اختلاف بوجود می‌آید. در این موارد چه باید کرد؟ اگر مرد بخواهد تابع همسر خود شود او هم در تجملات گرفتار می‌شود و اگر نخواهد تابع شود به دیکتاتوری، خسیس بودن و یا دخالت بیجا در امور منزل متهم می‌شود. برخی معتقدند که زن در این موارد باید از مرد تبعیت نماید و برخی دیگر نیز معتقدند که مرد تا جایی که برایش امکان دارد باید خواسته های همسر خود را تأمین نماید. در صورتی که نظر دوم را صحیح می‌دانید خط قرمز کجاست؟ ۴- برخی مردان به این گونه عمل می‌کنند که در امور مربوط به منزل اختیار را کاملاً به زن می‌دهند و آنها فقط پول آن را پرداخت می‌کنند. در صورتی که طبق آیه قران مرد موظف است اهل خود را از فرو افتادن در آتش که یکی از مصادیق آن اسراف است حفظ کند. به نظر شما این روش صحیح است؟ ۵- جایگاه "شأنیت" چیست؟ اینکه می‌گویند مومن باید شان خود را حفظ کند، آیا شأن انسان به لباس و ماشین است یا به بندگی؟

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: ۱- ابتدا باید عنایت داشته‌باشید یکی از صفات مؤمن و از نشانه‌های کمال ایمان «تقدیر معیشت» است. به این معنی که خرج کردن‌ها باید با برنامه باشد بدون افراط و تفریط. به چند روایت در این امر عنایت بفرمایید که در روایات داریم که حضرت باقر «ع» می‌فرمایند: الکمال، کَلِّ الْکَمَالَ، التَّفَقُّهُ فِی الدِّینِ، وَ الصَّبْرُ عَلَی النَّائِبَةِ، وَ التَّقْدِیرُ الْمَعِیْشَةَ. منتها درجه کمال، تفقه در دین است، و صبر به هنگام رسیدن بلا، و اندازه نگاه داشتن در معیشت. و یا امام صادق «ع» می‌فرمایند: لا یصلح المؤمن إلا علی ثلاث خصال: التَّفَقُّهُ فِی الدِّینِ، وَ حَسَنُ التَّقْدِیرِ فِی الْمَعِیْشَةِ، وَ الصَّبْرُ عَلَی النَّائِبَةِ. مؤمن، «صالح» نمی‌شود جز با سه خصلت: تفقه در دین، اندازه نگاه داشتن نیکو در معیشت،

و شکلیا بودن در برابر حوادث. و امام رضا «ع» می فرمایند: بنده به حقیقت ایمان دست نمی‌یابد، مگر هنگامی که از سه خصلت برخوردار باشد: تفقه در دین، اندازه نگاه داشتن نیکو در معیشت، و صبر بر بلاها. ۲- تقدیر معیشت و برنامه داشتن در خرج نه به معنای خسیس بودن است و کم گذاشتن در امور ضروری زندگی و نه به معنای ریخت و پاش کردن است و این که ملاک خرج کردن‌هایمان چشم و هم‌چشمی‌ها باشد، هر چند باید عزّتمان در بین افرادی که در حدّ ما هستند حفظ شود و به خصوص آقایان نباید در این امر به خانم‌ها سخت بگیرند که در بین افرادی که هم‌تراز آن‌ها هستند احساس کمبود کنند همان‌طوری که خانم‌ها باید بدانند اگر گرفتار گردونه‌ی چشم و هم‌چشمی شدند هلاک می‌شوند. ۳- تقدیر المعیشتة و مدیریت مصرف موجب می‌شود که نیاز و هزینه‌ی زندگی معلوم شود که چند ساعت از روز را ما باید صرف درآمدهای اقتصادی خود کنیم تا فرصت آبادانی قیامت را از دست ندهیم. ملاک اصلی باید همین نکته‌ی آخری باشد که خانم‌ها و آقایان مواظب باشند طوری در دنیا نیفتند که جایی برای آبادانی قیامتشان برایشان نماند. موفق باشید